

רע"פ 4623/19 - יובל שובר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4623/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשת: יובל שובר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ת 47788-03-19 מיום 26.6.2019 שניתן על ידי כב' השופטת נאוה בכור

בשם המבקשת: עו"ד ד' גולן

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת נ' בכור) בעפ"ת 47788-03-19 מיום 26.6.2019, בגדרו נדחו ערעורי המבקשת על החלטות בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופטת מ' כהן) מיום 25.10.2018 (במסגרת תת"ע 9236-04-18) ומיום 22.1.2019 (במסגרת תת"ע 9243-04-18).
2. נגד המבקשת הוגשו שני כתבי אישום בגין נהיגה ברכב במהירות העולה על המהירות המותרת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, והיא זומנה לדיונים בעניינה במסגרת תת"ע 9236-04-18 ו-תת"ע 9243-04-18.
3. בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה הרשיע את המבקשת בעבירות המיוחסות לה בהיעדרה, וזאת

לאחר שלא התייצבה לדיונים בעניינה אף שזומנה אליהם כדין.

4. בגין הרשעותיה הושתו על המבקשת קנסות בסך כולל של 2,500 ש"ח, ונגזר עליה עונש של 2 חודשי פסילה על תנאי מקבלה או החזקה של רישיון, לבל תעבור את העבירה בה הורשעה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 למשך שנתיים.

5. בקשותיה של המבקשת לביטול פסקי הדין שניתנו בהיעדרה נדחו בהחלטותיו של בית משפט השלום לתעבורה מיום 25.10.2018 (במסגרת תת"ע 9236-04-18) ומיום 22.1.2019 (במסגרת תת"ע 9243-04-18), תוך שנקבע כי למבקשת נמסרו אישורי מסירה כדין.

6. המבקשת ערערה על החלטות אלו בפני בית המשפט המחוזי מרכז-לוד אשר הורה על איחוד הדיונים בשני ההליכים, וקבע כי נמסרו למבקשת אישורי מסירה כדין וכי אין בעובדה שנהיגתה תועדה במצלמות מסוג א-3 כדי להוות עיוות דין המצדיק היעדרות לבקשתה.

7. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, במסגרתה טוענת המבקשת כי שגה בית המשפט המחוזי משקבע כי לא נגרם לה עיוות דין, שכן לטענתה בהכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו בפל"א 4745-08-13 מדינת ישראל נ' בדראן (6.9.2018) (להלן: עניין בדראן) נקבע כי מצלמות מסוג א-3 - אשר תיעדו את העבירות שבגינן הורשעה - נמצאו כלא אמינות.

המבקשת מוסיפה וטוענת כי בפסיקה כיום מופיעות שתי גישות סותרות ביחס לקביעה בעניין בדראן, ומשכך יש להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור ולהכריע בין הגישות השונות.

בהקשר אחרון זה הפנתה המבקשת למספר פסיקות שלבתי משפט מחוזיים אשר לטענתה מהן עולה שאין בנפסק בעניין בדראן כשלעצמו כדי להקים חשש לעיוות דין במקרים בהם בסיס ההרשעה הוא מצלמות מסוג א-3, ולשורה של פסיקות אחרות שלבתי משפט השלום לתעבורה מהן עולה כי הנפסק בעניין בדראן מקים כשלעצמו חשש לעיוות דין במקרים מסוג זה.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

9. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן אך ורק במקרים נדירים בהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מענייני הפרטי של המבקש, או במקרים בהם מתעורר חשש לאי צדק מהותי שנגרם לו (וראו: רע"פ 1483/19 ליפשיץ נ' מדינת ישראל (6.3.2019)).

10. הבקשה אינה באה בגדר אמות המידה האמורות, ודי בכך כדי לדחותה.

עניינה של המבקשת אינו מעלה סוגיה חדשה. עניין דומה בנסיבותיו נדון לאחרונה ברע"פ 1771/19 עבודי נ' מדינת ישראל (11.7.2019) בו נקבע:

"הנפסק בעניין בדראן אינו מצדיק הארכת מועד להישפט לפי סעיף 230 לחסד"פ או ביטול פסק דין שניתן בהיעדר".

באותו עניין אף הפנה בית המשפט לקביעתו של בית משפט זה בע"פ 2983/19 פחמאוי נ' מדינת ישראל (18.6.2019) שם נקבע כי:

"בתי המשפט המחוזיים כבר הבהירו במספר פסקי דין בהם דחו ערעורים על דחיית בקשות להארכת מועד, כי פסק הדין בעניין בדראן לא פסל את מצלמות א-3, ומכל מקום פסק דין זה אינו בגדר תקדים מחייב ואף לא הלכה מנחה".

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח בתמוז תשע"ט (21.7.2019).

שׁוֹפֵט